

ÎN C H E I E R E

06 mai 2015

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președinte de ședință

Judecătorii:

Valentina Clevadi

Petru Moraru

Oleg Sternioală

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Mocan Igor împotriva deciziei din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Mocan Igor împotriva Ministerului Justiției al RM privind constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și încasarea prejudiciului moral

c o n s t a t ă :

La data de 27 iunie 2014, Mocan Igor s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM cu privire la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei și încasarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că la 24 martie 2014, s-a adresat Judecătoriei Buiucani cu cerere de chemare în judecată privind repararea prejudiciului moral cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei. La 25 iunie 2014 instanța de judecată a pronunțat dispozitivul hotărârii în pricina enunțată.

Consideră că la examinarea cererii de chemare în judecată instanța nu a luat în considerație faptul că potrivit art. 4 alin. (4) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, cererea de chemare în judecată se examinează de către instanța de judecată sesizată în cel mult 3 luni de la depunerea ei.

Susține reclamantul că termenul de 3 luni, prevăzut de legislația în vigoare, pentru examinarea cererii de chemare în judecată privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecare în termeni rezonabili a cauzei, a fost încălcat vădit. Încălcarea termenului rezonabil de examinare a pricinii sale se datorează exclusiv comportamentului instanței de fond care a tergiversat examinarea cererii de chemare în judecată, deoarece instanța de judecată nu a examinat cererea de chemare în judecată din 24 martie 2014 în termenul prevăzut de lege-3 luni.

Relatează că momentul din care urmează a fi calculat termenul respectiv este generat de ziua depunerii cererii de chemare în judecată - 24 martie 2014, care a expirat la 24 iunie 2014, prin ce s-a încălcat dreptul reclamantului prevăzut de art. 6 CEDO.

Instanța națională a ignorat faptul că reclamantul suferă de diabet zaharat, iar procedura îndelungată de examinare a cererii de chemare în judecată din 24 martie 2014, a avut efecte negative asupra stării lui de sănătate. A afirmat că din motivul implicării în ședințe de judecată, apar stări nervoase și stres emoțional, care au condus la progresarea bolii cronice de care suferă - diabet zaharat, fiind supus și unui tratament.

Prin hotărârea din 15 septembrie 2014 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău, cererea de chemare în judecată a lui Mocan Igor împotriva Ministerului Justiției al RM a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Chișinău: s-a respins apelul declarat de Mocan Igor, cu menținerea hotărârii din 15 septembrie 2014 a Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău.

La data de 20 februarie 2015 Mocan Igor a depus recurs împotriva deciziei din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Chișinău. În motivarea recursului a indicat că instanța de apel a comis eroarea, manifestată prin nepronunțarea asupra tuturor motivelor invocate de către recurent în cererea de apel.

Susține recurentul că instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, însă, în speță, contrar normei citate, Curtea de Apel Chișinău s-a rezumat doar a transcrie în decizia sa hotărârea primei instanțe, astfel lăsând fără răspuns obiecțiile invocate în cererea de apel. Argumentele menționate în cererea de apel nu pot fi considerate ca fiind ne semnificative sau incapabile să influențeze rezultatul procesului. Instanța de apel nu a comentat și nu a răspuns la aceste argumente.

Menționează că argumente necesitau un răspuns specific și explicit. În lipsa unui astfel de răspuns, este imposibil să se stabilească dacă instanța de apel pur și simplu a neglijat să examineze aceste argumente sau dacă a intenționat să le respingă, și dacă avea intenția de a le respinge, care au fost motivele pentru a decide astfel.

De asemenea relatează recurentul că la examinarea cererii de chemare în judecată, atât instanța de fond cât și instanța de apel au admis conflictul de interese. Au emis decizii legate de Ministerul Justiției și că toate instanțele de judecată se află în relații de dependență față de Ministerul Justiției care a participat la proces în calitate de pârît.

Potrivit art. 437 alin.(1) lit. f) CPC *„cererea de recurs trebuie să conțină, printre altele, esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate”*. Totodată, participanții la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) sau (4) CPC.

Astfel, recursul împotriva deciziilor instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Colegiul constată că argumentele invocate de recurent în cererea de recurs vizează temeinicia deciziei

instanței de apel și a hotărârii instanței de fond și ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) CPC, aplicabil doar procedurii de apel. Asemenea temei nu se regăsește în art. 432 CPC aplicabil recursului.

Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în prevederile art. 130 CPC. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept, Colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că acest argument al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mocan Igor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art.art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se recunoaște inadmisibil recursul declarat de Mocan Igor împotriva deciziei din 16 decembrie 2014 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte de ședință

Valentina Clevadî

Judecătorii:

Petru Moraru

Oleg Sternioală